

[Christmas Møller.]

om noget saadant er der overhovedet ikke Tale.

Dernæst vil jeg gerne sige til det ærede Medlem Hr. Krag, at jeg naturligvis med stor Interesse hørte det ærede Medlems Bemærkninger og særlig de politiske Bemærkninger til Slut, der, synes det mig, var skæmmet af, at det ærede Medlem maatte begynde med nogle Angreb, men jeg kunde jo godt forstaa, hvor det ærede Medlem vilde hen. Han endte med at sige, at overfor det ærede Medlem Hr. Duborgs Plan, overfor det ærede Medlem Hr. Korsgaards og det ærede Medlem Hr. Ulrichs Tanker stod Konservative og Venstre ens, og, sagde det ærede Medlem, Toldforanstaltninger har de Konservative nok ønsket, men det forstod han dog ikke, for i Øjeblikket tror jeg, ingen vil bestride, saaledes som jeg sagde det i Nat, at Spørgsmaalet om en Korn told er et andet Spørgsmaal, naar der er Baconkontingentering, end naar Baconhandelen er fri. Man kan mene, at en Korn told er rigtig, eller at den ikke er det, det er en Ting for sig. Men man kan ikke nægte, at Problemet er et helt andet end før, den Dag vi kun kan komme af med saa og saa mange Svinekroppe hver eneste Uge. Derfor er Problemet et andet, efter at Baconkontingenteringen er kommet, det vil man ikke benægte.

At vi ønskede paa adskillige Omraader at gaa Toldvejen, ogsaa med Hensyn til Beskyttelse af den hjemlige Landbrugsproduktion, behøver det ærede Medlem Hr. Krag ikke at være i Tvivl om. Men naar det ærede Medlem Hr. Krag vilde skabe et vist Usikkerhedens Skær over den konservative Politik i Modsætning til Venstres, saa tror jeg, at jeg har Lov til at sige til det ærede Medlem: Hvor foreligger der til Dato fra det ærede Medlems Parti Tilpasningsforslag? Det kan ikke nytte, at det ærede Medlem nu igen vil søge at stille Sagen saaledes op — det var det, jeg sagde, der skæmmede det ærede Medlems Tale —, at Tilpasning er afvist. Jeg ved ikke af, at vi har afvist at tale om Besparelse. Jeg ved, at jeg har tilladt mig at paavise, at der var en Række Venstremænd, der vilde have fat i nogle Penge. Men jeg afviser ikke Besparelser, det ærede Medlem maa ikke for mit Partis Vedkommende lægge dette i det, at vi skulde afvise Besparelser. Men hvor er Forslagene? Der har været et. Det var om Lønnen, det drejede sig om 4 pCt., 7—8 Mill. Kr. Derfor skulde det ærede Medlem dog ikke saa hastigt opgive sin egentlige inderste Tanke. Man kan sige:

Der er ikke noget Flertal for noget saadant her i det høje Folketing. Men det ærede Medlem behøver ikke overfor det konservative Folkeparti med Hensyn til at gaa ind paa rimelige Besparelser paa Forhaand sige, at jeg f. Eks. som Ordfører for mit Parti har sagt, at det vilde vi ikke være med til.

Naar det ærede Medlem saa gik videre og sagde, at dette vilde altsaa føre til, at man burde se paa Tingene — vi havde disse Planer fremme —, saa siger jeg til det ærede Medlem, at dertil er mit Parti naturligvis parat. Tiden nærmer sig, deri er vi enige, og vi har sagt det med samme Styrke som det ærede Medlem, at alle Muligheder uden Hensyn til hidtidige Principper maa prøves for indenfor Landbruget at skabe en Ordning, hvorved dette Landets Hovederhverv kan gøres rentabelt. Jeg siger til det ærede Medlem: Det ærede Medlems Parti og mit har jo kunnet mødes og vil antagelig snart igen mødes, f. Eks. med Hensyn til Nedsættelsen af de faste Ejendomsskatter, og vi kan utvivlsomt mødes paa en Række andre Omraader, og spørger man mig, om jeg mener, at man paa enhver Maade skal søge at finde frem med Forslag, som sigter mod det store og afgørende Maal, saa svarer jeg det ærede Medlem: Ja, det mener vi ogsaa.

Og til den højtærede Statsminister siger jeg, at vi har under denne Finanslovbehandling, efter mit Skøn med Urette, af Regeringen faaet meget, meget ringe Besked om, hvad Regeringens Planer er. Statsministeren behøver ikke at fortælle mig, at i et Landstingsudvalg ligger der Skattelove; det ved jeg. Men det er ikke Skattelove, som er det afgørende politiske Problem, det er ikke Løsningen af Spørgsmaalet om at skaffe Balance i Statens Hus holdning, der jo er det afgørende økonomiske Problem i Tiden. Vi har ogsaa Lov at sige det paa den Maade, at den højtærede Finansminister paa et enkelt Omraade har skiftet Politik: Han, der, om jeg saa maa sige, gerne vilde gaa over i Historien som Finansministeren, der ikke havde laant, har jo nu været med til at udsende en Regeringserklæring om, at en hel Del Ting maa ordnes gennem Laan. Derfor vilde det være rimeligt og naturligt, saaledes som jeg allerede en Gang har sagt det til Regeringen, at Regeringen overfor Rigsdagens Partier søgte at skabe Grundlag for en Forhandling ved baade paa det statsfinansielle Omraade og med Hensyn til de andre økonomiske Spørgsmaal, Bekæmpelse af Arbejdsløsheden og Frem-